

Az olvasóhoz

Előszó a második kiadásához

Néhány esztendő alatt megérett Álmoskönyvem arra, hogy második nyomtatásban adjam őt azoknak a kezébe, akik Magyarországon és a határain túl is még mindig szeretnek álmodni.

{ 5 }

Szükség volt e második kibocsátásra már csak azért is, mert a könyvárusok polcairól elfogyott Álmoskönyvem; másrésztől igen sok hiányossága mutatkozott vala a könyvnek. Hiányoztak belőle mindenféle álmok, amelyeket az emberek álmodni szoktak, és rájuk magyarázatot nem találnak. A sok száz levél, amellyel olvasóim felkerestek: arról győzött meg, hogy tökéletesnek hitt Álmoskönyvem öregbítésre, bővítésre szorul.

Azonkívül az elmúlt években magam is gyarapítottam ismereteimet mindenféle bevált régi könyvek és jónak vélt új könyvek olvasgatásával. Megismerkedtem Mesmer tudományával, aki tudvalevőleg kézrátevéssel tudott gyógyítani – én talán az apró bűtűkkel fogom majd elmulaszthatni azokat a borús gondolatokat, amelyek az embereket egy-egy rossz álom után meglepni szokták.

Nincsen rossz álom.

Mert amikor álmodunk: azt jelenti, hogy még élünk.

A halottak nem álmodnak, mert hiszen ők már mindent tudnak.

Tehát a legrosszabb álmom sem jelenthet egyebet, mint azt, hogy még nem léptük át a halál néma kapuját; tennivalónk, elfoglaltságunk van a földön. Az álmok mutatják néha balsorsunkat is, amellyel majd bátran szemközt kell néznünk; de jelentik örömeinket is, amelyek majd felváltják csüggedtségünket.

A legrosszabb álomban is van valamely jó.

Éppen arra való ez a könyv, hogy az álmától elborult ember kikeresse magának a sokféle álommagyarázat közül azt a megfejtést, amely őt leginkább megvigasztalja.

1925. ősz

A szerkesztő